

”Det är bara att erkänna att jag blivit en hundidiot”, skrev Anna Ronge själv i Pass På No 1 2008. Anna är inte bara klubbens vice ordförande, utan också en av Lidingö Brukshundklubbs framgångsrika tävlande tillsammans med sin 2-åriga kelpietik Hyzz Juni.

För oss som har varit med länge i klubben kan det tyckas att Anna alltid har funnits på appellplanen. Nästan sant, men inte riktigt. Mitt eget första minne av Anna är ”tjejen som alltid tränade och tävlade agility med schäfertiken Mischaland's Vina. Anna var också = Lidingö Hundungdom under många år 1990-talet. Men åren går även för hundungdomar och Anna flyttade till Norrköping för studier. Under studieåren var Anna medlem i Norrköpings Brukshundklubb och var där engagerad både som tävlande och instruktör.

Borta bra, men hemma bäst.

När Anna flyttade hem igen efter studieåren så levde Vina ett behagligt pensionärliv och kunde från en behaglig plats i solen runt appellplanen studera hur ett gäng kelpies blivit en del av familjen Ronge.

Varför kelpie?

Både mamma Irene och Anna tävlade flitigt med Vina och som inbiten schäferfantast måste min första fråga till Anna bli, ”varför kelpie?”

- Jag funderade på schäfer när det nu var dags att skaffa en egen hund för att träna och tävla med. Men ärligt talat kändes det för svårt att hitta en riktigt bra schäfer.

En bra kelpie är lättare att hitta och så hade jag positiva erfarenheter av mammas kelpie Jenni. Rasen är också härligt intensiv och kräver daglig aktivitet, vilket passar mig utmärkt.

Träna agility är både kul och en bra avkoppling i all krävande lydnadsträning på väg mot eliten.

På väg mot elit.

Anna och Juni tränar i stort sett varje dag. Inte alltid på appellplanen utan ofta något eller några moment längs promenaden. Ett par dagar i veckan är hon ute på klubben och tränar mer intensivt. Här kommer vi in på att jämföra lite grann hur det är att träna med kelpie jämfört med schäfer och enas nog alla fyra runt kaffebordet, Anna, Anne-Sophie, Johan och redaktören att en kelpie har många positiva drag av den berömda Duracellkaninen. Själv lärde jag mig att spara lite på min schäfertiks laddning de sista dagarna innan en tävling för att ha 100% med mig ut på plan.

–Tvärtom, säger Anna. Jag känner att jag måste varva ned Juni innan vi går in på tävlingsplan.

Lydnadsprov.

Anna och Juni började tävla i Lydnadsklass 1 när Juni var 10 månader och innan hon var 1 år hade de fått ihop tre förstapriser i klassen och fick titeln LP 1. De blev snabbt uppflyttade, med fina poäng även till Lydnadsklass 3. I 3:an börjar det ställas riktigt stora och svåra krav på både förare, hund, träning och goda träningskamrater. Momenten blir längre och svårare, kraven på precision större för att få höga poäng och icke minst skall hunden i 3:an kunna jobba tryggt vidare och med bibehållen kontakt ofta på långt avstånd från föraren. Efter att ha sett dem träna tillsammans en stund inför Pass På's kameror är jag inte det minsta överraskad att de idag, 12 juni, vid tävlingar på Värmdö B.K. blev uppflyttade till elitklass lydnad med fina 275 poäng.

Bruksprov och premiär i appellspåret.

Tidigt i våras tävlade de i appellspår ute på Värmdö BK och blev uppflyttade till Lägre Klass Spår. Kvällen och vår pratstund går mot sitt slut, men var så säkra på att Anna och Juni bara är i början av en lång och framgångsrik tävlingskarriär. Ett tips är att åka ut till klubben och titta på när Anna och Juni tränar och har kul ihop. Du kommer garanterat att lära dig massor om hundträning.

Christoffer Frances

